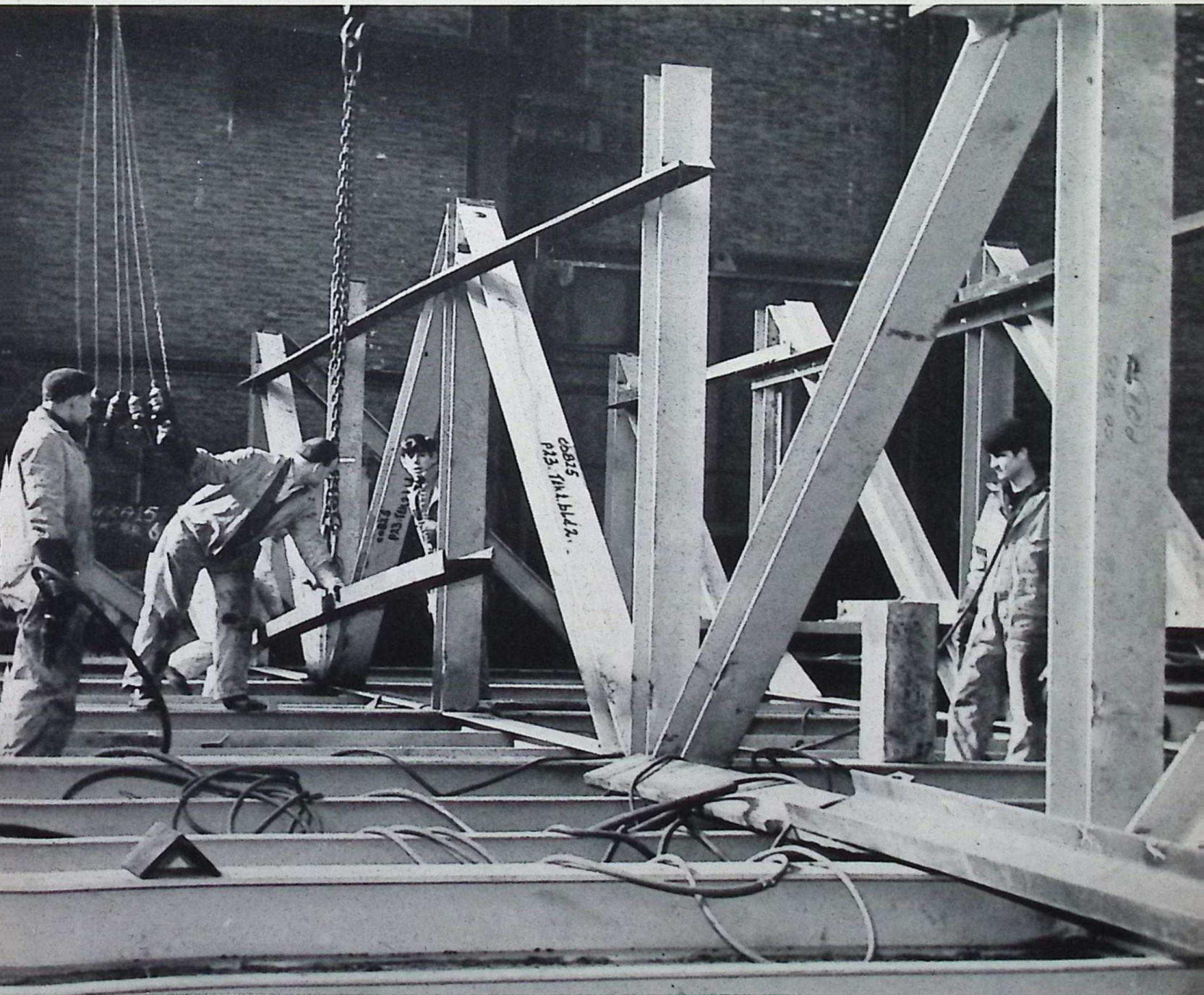

Boele-nieuws

PERSONEELSORGAAN VAN
BOELE'S SCHEEPSWERVEN EN MACHINEFABRIEK N.V. — BOLNES

APRIL 1966 No. 92

Redactiecommissie:

J. G. v. Beek
G. de Jong
E. H. Koch

Zonder toestemming van de redactie
mogen geen artikelen, geheel of
gedeeltelijk, worden overgenomen.

De jubilarissen en de Ere-medaille

Het aantal jubilarissen in ons bedrijf is heel groot en dat is een feit waar wij, als directie, bijzonder mee ingenomen zijn. Wij menen ten eerste hieruit af te mogen leiden, dat de verhoudingen in ons bedrijf van dien aard zijn, dat men bij het vervullen van de dagelijkse taak zich in ons bedrijf thuis voelt en dat men zich deelgenoot weet van een werkgemeenschap waarin men een erkende plaats heeft.

Ten tweede weten wij dat het voor een bedrijf van onschatbare waarde is om zoveel medewerkers in zijn gelederen te hebben die een gezonde dosis plichtsbetrachting en verantwoordelijkheidsgevoel bezitten en daarom niet onverschillig tegenover hun werk en hun bedrijf staan.

Zij vormen met elkaar een hechte basis waarop een bedrijf steunen kan. Een basis waarop het mogelijk is een bedrijf met een historie van ruim 110 jaar in stand te houden. Begrijpt u, waarom wij zo bijzonder blij zijn met de vele jubilarissen?

Er is echter meer. We spraken tot nu toe alleen over het bedrijf. Over de verhoudingen daarin en over het belang dat het bedrijf heeft bij trouwe medewerkers. Dat zou de indruk kunnen wekken, alsof we het alleen maar zakelijk zouden zien, maar dat is niet het geval. We schreven in de wetenschap, dat bedrijfsbelang tevens persoonlijk belang is, ja, we willen bewust nog verder gaan door te stellen, dat het ook een nationaal belang is. Onze nationale economie is in hoge mate gediend bij een gezonde industrie die een goed produkt maakt.

Niet alleen voor het bedrijf zijn de jubilarissen daarom van groot belang, maar ook in het grote verband. Daarom is het zo mooi, dat deze werkers bij het bereiken van zo'n mijlpaal in hun leven uit de tredmolen van alle dag worden gelicht en dat hun getoond wordt, dat er van grote waardering voor hun werk en trouw sprake is.

Wij als directie achten dit als één van onze aangenaamste plichten en we juichen het van harte toe, dat die uitingen van waardering niet tot het bedrijf beperkt blijven, maar dat ook van overheidswege, met name ons Koninklijk Huis, hieraan aandacht wordt besteed. Het bezit van de eremedaille, verbonden aan de Orde van Oranje-Nassau is een waardevol bezit, waarop men met recht trots mag zijn. Tenslotte willen we wijzen op de verdienste van een langdurig dienstverband, een verdienste die helaas weleens op ondoordachte manier in twijfel getrokken wordt.

Wat achten we een verdienste? Het leveren van een schitterende sportprestatie, het redden van een drenkeling, het uitvinden van een ingenieuze machine of het schrijven van een grandioze roman?

Zeker, het is allemaal prachtig en we zouden de laatsten zijn om deze prestaties te kleineren.

Maar de ongeziene werker aan de draaibank, in een ketelruim of in een scheepsbouwloods die een aaneenschakeling van lange jaren zijn belangrijke bijdrage aan het functioneren van zijn bedrijf leverde, is hij zonder verdienste?

Wij prijzen ons gelukkig om telkenmale getuige te mogen zijn van de uitreiking van een eremedaille aan degenen wier verdienste het was zich zo verdienstelijk te maken.

Joh. BOELE   G. J. BOELE

Boeles beste fijnproevers aan de dis. (v.l.n.r. A. C. Dekker, A. H. Bode, H. J. Bræman en J. Schop).

Sinds enige tijd zijn er warme maaltijden verkrijgbaar voor degenen die overwerken en we kunnen ons zo levendig voorstellen, mevrouw, dat u nu wel eens precies wilt weten, wat uw man en hoe uw man en waarom uw man warm eten krijgt. En wat meer is, u wilt natuurlijk weten hoe de kwaliteit is en vooral: de voedingswaarde.

U wilt weten of het eten dat vanwege het bedrijf voor hem opgediend wordt, dezelfde liefdevolle verzorging gehad heeft die u altijd toepast. Als goede huisvrouw let u er natuurlijk op, dat de maaltijden die u zelf bereidt de nodige variatie hebben. Niet alleen ter navolging van het bekende gezegde dat af-

MEVROUW EEN ARTIKEL VOOR U

wisseling van spijs doet eten, maar ook omdat u weet dat uw werkende man allerlei voedingsstoffen nodig heeft. Daarom geeft u hem niet dagen achtereen rode kool, maar u wisselt af. U houdt rekening met de vitaminen. 't Is de vitamine die het hem doet! En die vitaminen zijn het die u met de „overwerkmaaltijden” dwars kunnen zit-

voorzitter Joh. Boele en nog enkele andere heren die bevoegd geacht werden om te oordelen over de kwaliteit van warm eten, werden ervoor uitgenodigd. Iedereen vond het een smakelijke maaltijd, ongeacht wat men voorgeschoteld kreeg. Ja, want bij deze proefeterij was met opzet de inhoud van de pakketjes verzwegen en zo gevarieerd mo-

Uw man krijgt een warme

ten, want u hebt zich natuurlijk al lang afgevraagd: hoe zit het bij Boele met de vitaminen?

Mevrouw, wij kunnen u geruststellen. Het zit goed met de vitaminen en we zullen u nog vertellen, waarom het goed zit ook.

Maar laten we eerst alle gerezen vragen van het waarom en wat en hoe beantwoorden. Waarom warm eten? Wel, omdat het zo lekker is en omdat overwerk extra inspanning van ons vergt. Een extra maaltijd is daarom geen overbodige luxe. En omdat de mogelijkheid daartoe, dank zij een modern diepvriesprocédé van complete maaltijden er nu is, heeft Boele die mogelijkheid aangegrepen. Dat we daarbij niet over één nacht ijs zijn gegaan, kunt u uit de bijgeplaatste foto's wel afleiden. We hebben eerst geducht proefgegeten, want we wilden ten slotte zeker weten, dat we geen klachten van de dames zouden gaan krijgen. Die klachten wegen tienmaal zwaarder dan die van de heren zelf. Dus proefeten.

De hele ondernemingsraad met haar

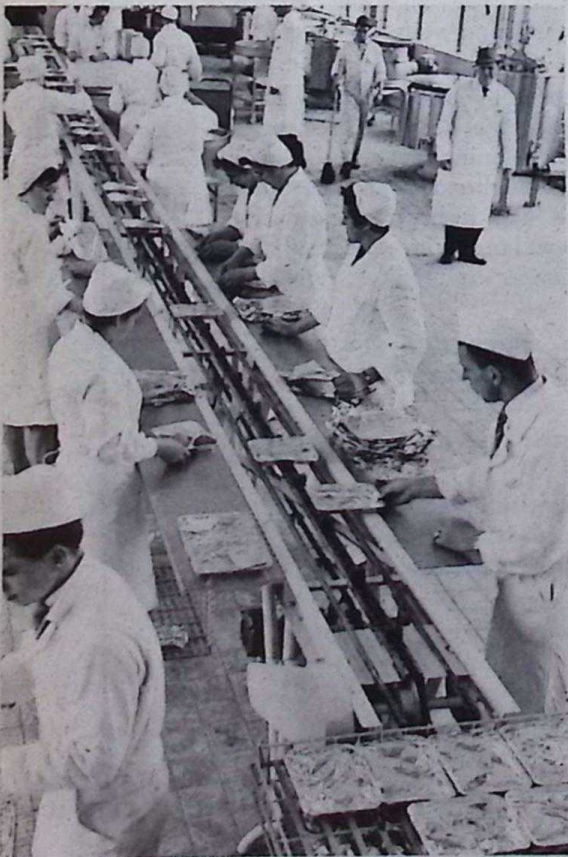
gelijk gemaakt. Hutspot, spinazie, doperwten, snijbonen, kortom allerlei soorten „prakjes” met een vleessoort konden de inhoud vormen en het bleef dus tot het moment van openmaken een verrassing wat men ging eten. De leverancier wilde daarmee aantonen, dat alle onderdelen van het grote assortiment aan redelijke eisen voldoen. En dat bleek inderdaad zo te zijn.

De vraag „wat” is hiermee afgedaan, we krijgen nu „hoe”. Hoe wordt de maaltijd opgediend?

Het verpakkingsmateriaal is van heel dun aluminium, te vergelijken met dik zilverpapier. Hiervan is een bordje gemaakt met enkele vakjes waarin vlees en jus, de groenten en de aardappelen apart „opgeslagen” zijn. Is de maaltijd een stampot, dan ontbreken uiteraard de vakjes.

Een deksel, ook van dun aluminium, is om het bordje heen gestansd en zorgt voor een afdoende sluiting. Onze kantinebeheerder, A. Kooy, heeft twee grote kasten staan die een tegenstrijdige functie hebben. De ene kast is een voorraadkast waarin 200 maaltijden bewaard kunnen worden bij een temperatuur van 18 graden C. onder nul. De andere

Lopendebandwerk bij N.V. Iglo te Utrecht. Het vullen der bordjes geschiedt op hygiënische wijze.

kast heeft capaciteit voor 72 maaltijden en dient om ze te verhitten van 18 graden onder nul tot 170 graden boven nul. 70 graden boven het kookpunt. Dat is in 25 minuten gebeurd! Eerst moet de oven 10 minuten voorverwarmd worden en dan gaan de 25 minuten in. Als er direct daarna weer nieuwe maaltijden verhit moeten worden, vervalt het voorwarmen natuurlijk.

Zo gaat dat, mevrouw! En nu gaat u natuurlijk allerlei vragen stellen. Of dat niet lastig eet uit zo'n blikerig bordje, of er geen toetje is, of de smaak met al dat gevries en gekook niet terugloopt en waar we nou blijven met onze vitaminen en...

Kalm aan, dames, niet alles tegelijk. We gaan het u stuk voor stuk uitleggen.

Je moet inderdaad wennen aan zo'n blikerig bordje. Een gewoon bord is handiger. Maar weet u wat zo praktisch is? Geen vaat! Als 't op is, gaat de boel de vullisbak in.

Toetje? Jazeker, fruit, vla of een ijsje. Zoudt u echter een puddinkje als eis stellen, dan kunnen we daaraan niet voldoen. 't Zou te omslachtig worden enne. fruit en vla is ook lekker en gezond. U vroeg of de smaak terugloopt. Niet noemenswaard, mevrouw. Net zo min als, en nu komt datgene waar u zo op gebrand bent, net zo min als de vitaminenrijkdom. Smaak en vitaminen blijven

Waarschijnlijk weet iedereen wel dat planteweefsel uit cellen is opgebouwd, die te vergelijken zijn met heel kleine „bouwsteentjes”. Het water dat zich in iedere cel bevindt, bevat de zouten, mineralen en vitaminen die het voedsel zijn smaak en voeding geven. Het is natuurlijk eveneens bekend, dat water bij een temperatuur van min 0 graden C al gaat bevriezen.

Maar wanneer de temperatuur heel langzaam enige graden daalt, bevriezen het water en de daarin opgeloste zouten en mineralen niet tegelijkertijd. Tijdens dat langzame bevroeringsproces hebben zouten en mineralen de tijd zich af te scheiden van de ijskristallen, die steeds groter in omvang worden, totdat zij ten slotte door de celwand heenstoten. Wanneer het voedingsprodukt later wordt ontdooid om te worden geconsumeerd, heeft de celinhoud gelegenheid weg te vloeien: het voedsel verliest dus in de eerste plaats grotendeels zijn voedingswaarde en in de tweede plaats zijn smaak. Het gezegde „Het heeft kraak noch smaak” is nu van toepassing!

Wanneer dezelfde groente echter bij een zeer lage temperatuur snel bevroren wordt, vormen zich in de cellen heel kleine kristallen. Het natuurlijke proces wordt plotseling stopgezet en zouten en mineralen hebben geen gelegenheid zich af te scheiden van het water.

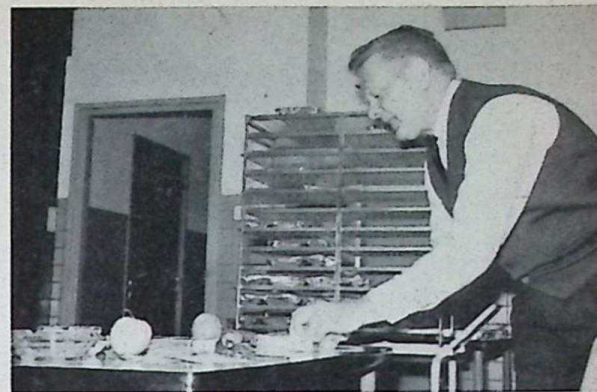
maaltijd als hij overwerkt

bewaard. En om u uit te leggen hoe dat komt, moeten we even wetenschappelijk gaan doen, blijf er dus even goed bij met uw gedachten.

Wanneer groente snel bevroren wordt, vormen zich in de microscopisch kleine cellen waaruit het planteweefsel is opgebouwd, uiterst kleine ijskristallen.

Dit voedsel bevat in zijn ontdooid toestand dus nog alle zouten en mineralen en vandaar dat het zijn verse smaak, geur en vitaminen blijft behouden.

Zo zit dat in elkaar en u ziet dus, mevrouw, dat u zich beslist geen zorgen behoeft te maken. Boele zorgt voor de vitaminen!

Gloeiend heet zijn de bordjes, als A. Kooy ze serveert.

In tweede instantie natuurlijk, want wij kopen het alleen maar. De maker van de „kant-en-klaar”-maaltijden is de N.V. Iglo te Utrecht. Daar is het waar men de maaltijden centraal bereidt en invriest. Daar is het waar vrachtwagens de groenten en het fruit bij grote hoeveelheden aanvoeren, waar een grote wasinstallatie de groenten reinigt en waar vriesboxen de groenten invriezen bij een temperatuur van min 40 graden Celsius. In de opslagplaatsen heerst een temperatuur van constant 18 graden onder nul. De arbeiders die in die „barre” wereld moeten werken, dragen dan ook met bont gevoerde overalls, wollen mutsen en dikke handschoenen.

En heren, zo u dit artikel ook leest (en dat zal wel, want wie grijpt er altijd het eerste naar de Libelle of de Margriet?), het is niet kwaad om te bedenken, dat achter uw warme maaltijd zoveel arbeid schuilt.

En dames, zo u dit leest (en dat zal wel, want wie grijpt er altijd het eerst naar Boele-Nieuws?), het is niet kwaad om te bedenken, dat u wat het eten betreft, uw echtgenoot met een gerust hart overwerk kunt laten verrichten.

Toen op 10 maart bijna iedereen aan het t.v.-toestel gekluisterd zat om de koninklijke huwelijksplechtigheid te volgen, genoten deze overwerkers van hun diepvriespraktje.

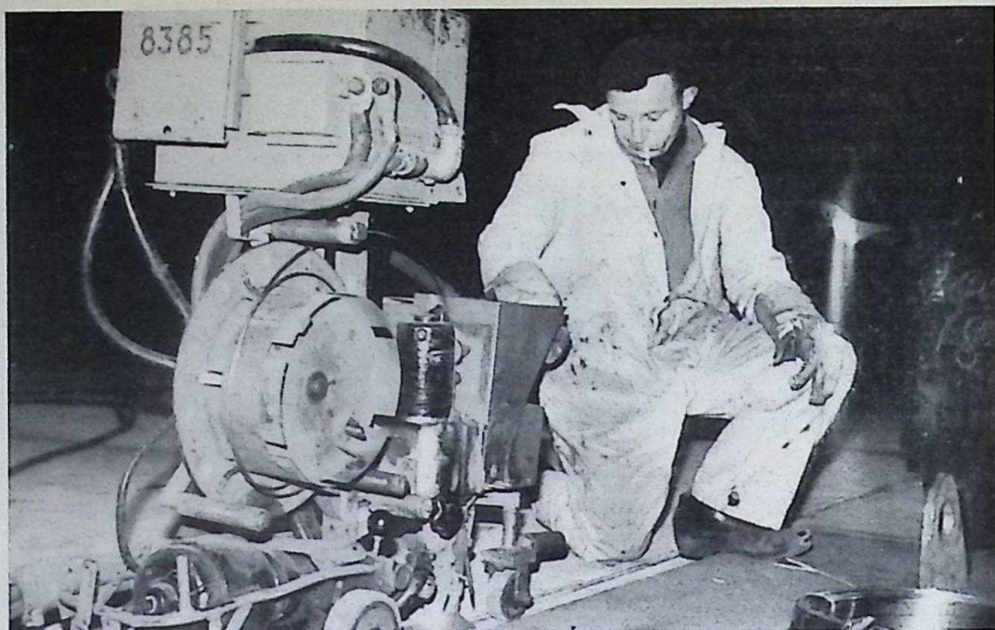
Eén warme maaltijd, heren, is mij liever dan zo'n stapel boterhammen.

Konden we in de vorige nummers niet zoveel vermelden over het onderhanden zijnde werk, nu kunnen we wel een geheel Boele-Nieuws vullen met interessante nieuwbouw en reparatieopdrachten.

We zullen een greep doen en beginnen met onze accommodation unit of wel een dekhuisenheid voor een booreiland, dat gebouwd wordt onder Co. 825. Dit dek-

1

GEBEURTENISSEN VAN

Onder dit helikopterdek vinden we 6 stuks zespersoenschutten, een lange gang, een ruimte waarin opgesteld de apparatuur voor de airconditioning, een grote messroom, kombuis-pantry met fornuis, twee diepvrieskasten, een koelkast, een warmtafel en de nodige kasten.

Verder een grote ruimte waarin douches, WC's en wasbakken. Via een bordes en trap buitenom komen we dan in de onderverblijven en storerooms. Bovendien

nog een ruimte waarin de hydrofoorinstallatie met de nodige pompen is opgesteld. Alles wordt keurig netjes geïsoleerd en betimmerd. In de hutten bedleeslampjes, kleerkasten en airconditioning.

Als deze eenheid op een booreiland wordt geplaatst moeten slechts een paar elektrische kabels en pijpen aangesloten worden en het geheel kan in bedrijf. Nog te vermelden dat in deze eenheid nog

3

2

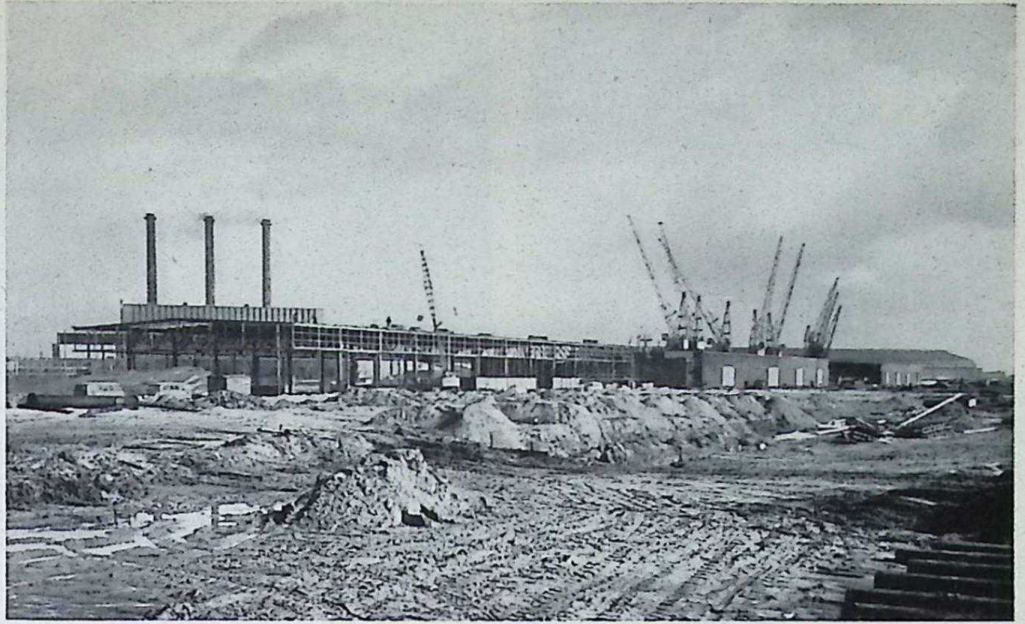
huis, bestaande uit twee verdiepingen, moet in 60 dagen kant en klaar opgeleverd worden. Het bovendeck van geruite plaat vormt het helikopterdek van 20 m x 10 m met eromheen een serie lampen die blauw en geel licht uitstralen ter aanduiding van de helikopterlandingsplaats, en een gaasnet in frame voor beveiliging.

een olietank van circa 50 ton en een drinkwatertank van circa 100 ton zijn ingebouwd. Op de voorpagina ligt het helikopterdek nog ondersteboven, een week na opdracht. Op foto 1 ziet u automatisch-lasser v. d. Klooster bezig met het lassen van één van de dekken. Er zal in hoog tempo en precies op tijd gewerkt moeten worden om dit enorme bouwwerk binnen de gestelde tijd gereed te krijgen.

Op 18 februari jl. liep de „Deben”, bouwnummer 1023, van stapel. Alles leek gesmeerd te gaan maar de bekende kink in de kabel (in dit geval in de haak) moest weer present zijn. De sliphaak die in plaats van een klink op de voorsteven was aangebracht wilde zijn naam geen eer aandoen, wilde niet slippen, waarschijnlijk omdat er ijs tussen het mechanisme was gekomen. Brander F. de Waard wist er wel raad mee (foto 2). Foto 3 nog even „het moment”.

4

wassen is tegen de taak waarvoor ze is uitverkoren.

De „Pollux” bracht ons ook de nodige zorgen, door haar achterschip uit te laten branden. Het gehele achterpiekdek en een gedeelte van het daarboven gelegen dek moest vernieuwd worden en natuurlijk de gehele betimmering.

Deze opsomming willen we beëindigen met een foto van Toop Sali, die de laatste nagel slaat in de nieuwe sectie voor de „Bodil Schmidt”. Het soortgelijke stuk van de te verlengen „Theron” zullen we bij verschijnen van dit nummer hopelijk ingebouwd hebben, ijs en wederom wat nog meer dienende.

dat deze loodsen staan in de nieuwe Eemhaven.

Op de Bowqueen is men bezig aan de eindstrijd en dat is nogal wat. Het krioelt er van mensen, materiaal en verresten. In deze laatste fase moet alle oude verf nog verwijderd worden, hetgeen het nodige werk en smerboel met zich meebrengt. Op 1 april a.s. zal „Bowqueen” moeten tonen of ze weer opge-

DE LAATSTE MAAND

De drie loodsen van Burger die voornamelijk door de afdeling Scheepsbouw zijn behandeld willen we nog even de revue, in dit geval Boele-Nieuws laten passeren, in de gedaante van een lentefoto. Op de achtergrond twee loodsen al helemaal gereed gemetseld. Op de voorgrond de staalconstructie nu nog duidelijk zichtbaar maar in de toekomst in metselwerk gevat.

Voor de volledigheid nog te vermelden

5

Een pluim op de hoed

Met veel genoegen maken wij melding van de resultaten die de jongens van de bedrijfsopleiding bij het Bemetel-examen hebben behaald.

De witte band die zij bij het maken van het examenwerkstuk om de arm moesten dragen, hebben zij inmiddels afgedaan en daarvoor in de plaats gaan wij hun nu een pluim op de hoed steken.

Voor het vak Machinebankwerker zijn geslaagd:

W. van Cappellen, M. Mudde, S. Roest en C. Wesseling.

Voor het vak Frezer is geslaagd:
C. van der Spuij.

Voor het vak Metaalbewerker in de Scheepsbouw zijn geslaagd:

H. van Donselaar en P. Kuiper.

Voor het vak Sectiebouw en Afschrijven zijn geslaagd:

D. v. d. Heerik en N. Ramp.

In de vreugde van de jongens delen hun leermeesters, de leraren van de part-time-school en de consultants van de stichting Bemetel vanzelfsprekend ten volle mee.

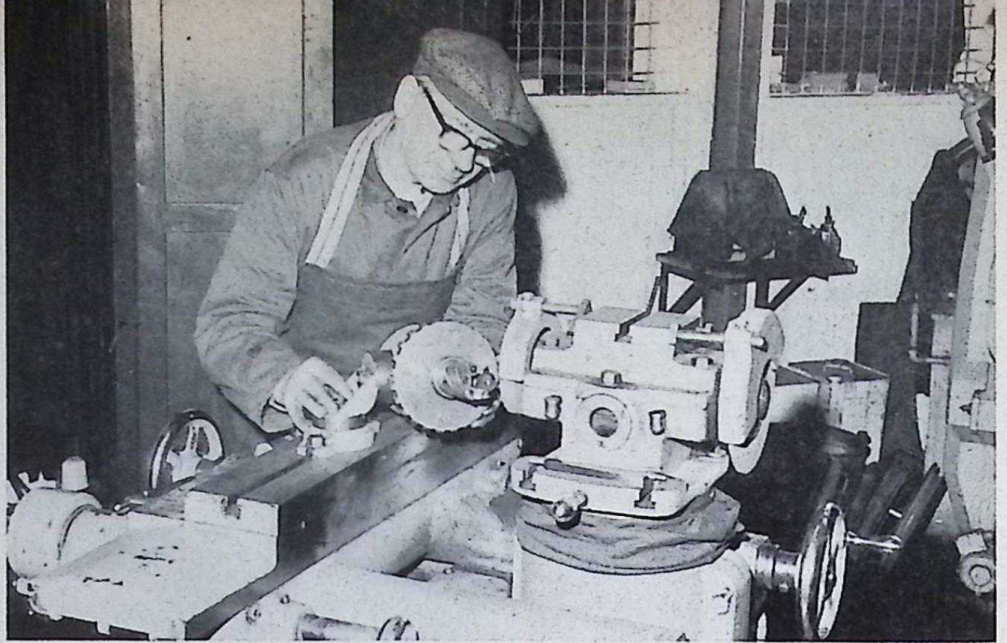
Het verdiende diploma kunnen zij in het najaar tegemoet zien op de feestavond die wij traditiegetrouw te hunner ere hopen te houden.

7

WEER EEN
GOUDEN JUBILARIS

Huldiging van H.v.d. Stel

Als gereedschapslijper.

Twee van de vier kinderen wonen nog bij de ouders en werken allebei bij... Boele. Dochter Adri als typiste op de rekeningenafdeling en zoon Cees als meter in de machinefabriek.

Vader Henk is een rustige figuur. Hij zal geen tien woorden gebruiken als hij het met vijf afkan. Alleen als iemand anders zonder zijn medeweten aan zijn draaibank gezeten had, dan bleek hij wel van leer te kunnen trekken.

Het is het typische en ook te waardevol verschijnsel dat veel bij werknemers van de oude stempel voorkomt, dat zij zich alleen verantwoordelijk voelen voor het gereedschap dat hun is toevertrouwd en daar moet een ander dan niet aankomen.

Zijn vak was dus draaier. Was draaier, want ziekte noodzaakte hem om op een rustiger plaats werk te verrichten, en die plaats werd gevonden in de onderhouds-afdeling. Ruim 42 jaar heeft v. d. Stel zich als draaier verdienstelijk gemaakt. Hij was een buitengewoon goed vakman. In de tijd dat het meetwerk nog met primitieve middelen als krompasser en voet-

jespasser verricht moest worden was hij DE man.

De moeilijkste karweitjes en de karweitjes waarbij het meten erop aankwam, waren dan ook meestal voor Henk v. d. Stel. In de machinefabriek heeft altijd een rondblijfbank gestaan voor het slijpen van zuigerpennen (tegenwoordig wordt dat uitbesteed) en ook dat precisiewerk werd aan v.d. Stel toevertrouwd. Dat kwam hem later goed van pas toen hij over moest schakelen naar de slijperij bij baas Kwak, want ook als gereedschapslijper kwam hij zodoende volledig tot zijn recht.

De laatste tijd heeft ziekte hem noodzaak van het werk weg te blijven, maar het verhinderde toch niet om met directie, personeelschef, baas en ondernemingsraadvertegenwoordiger het bijzondere feit van het 50-jarig jubileum thuis te vieren. En ook niet om op het gemeentehuis uit handen van burgemeester v.d. Hoeven de zilveren eremedaille, verbonden aan de Orde van Oranje-Nassau te ontvangen. En over de betekenis daarvan is in dit nummer meer te lezen...

„We pakken maar zo'n grote, hoor, vind je niet, Adri?”

Het aantal jubilarissen op ons bedrijf is bijzonder groot. De 25-jarigen spannen natuurlijk de kroon. Er zijn er al over de 200! Ook het aantal 40-jarige jubilea is aanzienlijk. Er zijn maar weinig uitgaven van ons personeelsblad waarin geen aandacht is besteed aan een werknemer die de veertig jaar volmaakte.

Degenen die hun 50-jarig jubileum mogen vieren nemen echter wel een zeer aparte plaats in, want dit blijft natuurlijk tot de bijzonderheden behoren.

Bij zo'n uitzondering waren we op 14 febr. te gast op een uitzonderlijk gezellige hoek aan de Boezemkade.

Daar waar de Boezemkade van plan is om in de Boezemstraat over te gaan lijkt het of de kade enige bedenktijd nodig gehad heeft en zo ontstond een pleintje. Aan dat pleintje op no. 64 woont onze jubilaris, H. v. d. Stel, met zijn gezin.

Een huiselijk tafereel in een rustig gezin: vader en moeder v. d. Stel.

EEN PRAATJE OVER GUTSEN

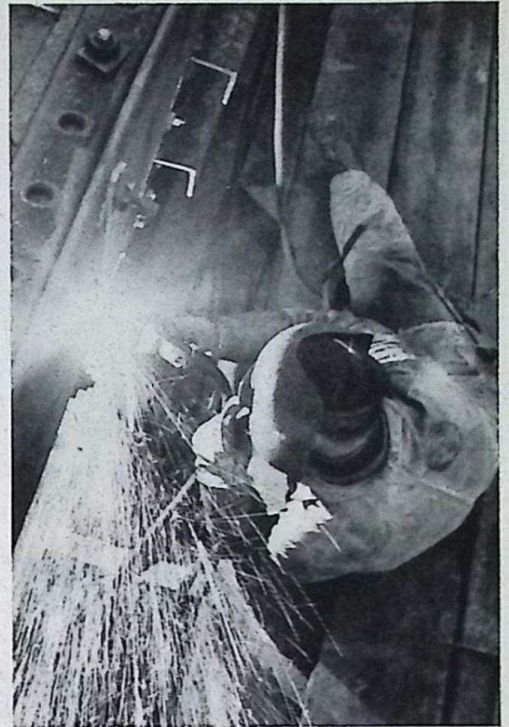
We weten allemaal dat in de metaal-industrie nu eenmaal beroepen voorkomen waarbij dikwijls veel lawaai geproduceerd wordt. Voor ons als scheepsbouwers zijn op dit gebied vooral de klinkers en de hakkers de boosdoeners. Nu brengt de hedendaagse techniek met zich mee dat het klinken hoe langer hoe meer verdrongen wordt door het lassen. In grote lijnen kunnen we gerust zeggen dat het klinken nog alleen in de reparatie gebeurt, maar bij de nieuwbouw praktisch tot het verleden behoort. Minder klinkwerk, dus minder herrie zult u denken, een flinke stap in de goede richting om het lawaai te beperken. Maar met dit lassen alleen zijn we er niet. Veel lasnaden moeten tegengehakt worden en de herrie die hierbij geproduceerd wordt als dit hakken moet gebeuren in tanks, dubbele bodems en noem zelf maar op, is zo groot dat het voor de overige mensen praktisch niet doenlijk is om gewoon door te werken. Zo ontstond het streven om dit hakken zoveel mogelijk uit te voeren buiten de normale werktijden. Overwerken dus, in dit verband een vrij ongewenste situatie. Maar gelukkig staat de techniek niet stil, en zo ontwikkelde zich het zg. elektrisch gutsen, dit in tegenstelling tot het hakken

met een gutsbeitel. Wat is nu elektrisch gutsen?

Populair gezegd trekken we met een koolelektrode een gelijkstroomboog, waardoor het materiaal ter plaatse smelt. Om het gesmolten materiaal weg te laten vloeien wordt perslucht door de kop van de elektrodenhouder geblazen, let dus wel op, dit elektrisch gutsen kan alleen gebeuren met gelijkstroom en absoluut niet met wisselstroom.

Op de foto ziet u lasser H. Vught op stelling bezig met het gutsen van lander en stuiken op de Bowqueen, terwijl zijn collega's in, op en om het schip rustig door kunnen werken. Het gutsen op zichzelf is niet moeilijk en met een beetje oefening en goede wil kan iedere lasser het aanleren.

In de wandeling hoor je hier en daar weleens spreken over „gutslassen”, dit is natuurlijk onzin. Met lassen brengen we materiaal aan, met gutsen verwijderen we materiaal. Heel populair gezegd houdt gutsen het midden tussen lassen en branden. We verwijderen alleen dat materiaal dat we anders met tegenhakken zouden verwijderen.

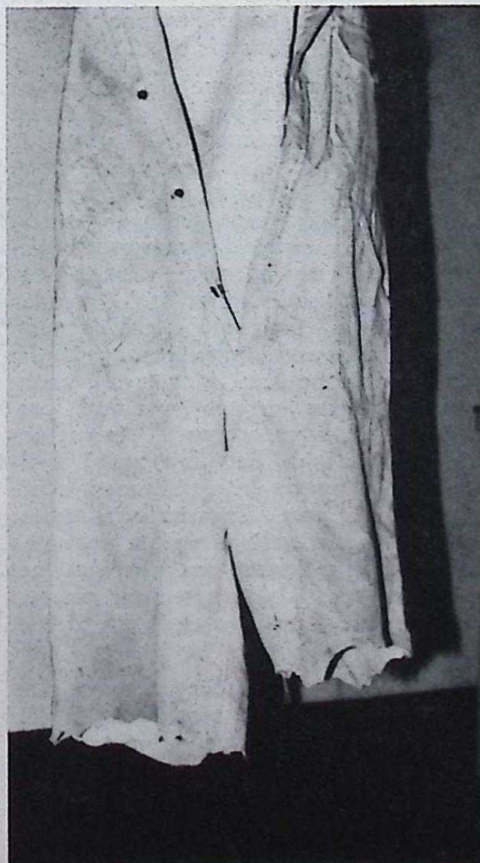

't Is natuurlijk ook heel goed mogelijk om al gutsende een mooi gat of een gleuf te maken, maar dit is echt de bedoeling niet. Roept u dan liever een brander.

MOET DAT NU?

Moet dat nu, als een geleend ketelpak te groot is om dan gelijk maar een flinke stuk van de pijpen af te snijden? Zo deed de man het met het ketelpak waarvan we hierbij een foto afdrukken. Is dat nu nodig? Nee, natuurlijk niet, zegt u en u hebt alleen maar minachting voor iemand die zo doelbewust een duur ketelpak vernielt. Zo goed als we het schande vinden, dat alleen uit vernielzucht de mouwen van de ketelpakken afgesneden worden. Dat gebeurt namelijk ook!

U begrijpt, geachte collega's, dat het maar enkelingen zijn die op een dergelijke wanstaltige manier te werk gaan en ook wij begrijpen dat. We zouden niet graag de bewering voor onze rekening willen nemen, dat er maar op los „geraust” wordt met de geleende ketelpakken.

Maar toch geloven we en dat durven we dan wel degelijk voor onze rekening te nemen, dat er met de ketelpakken minder slordig zou worden omgesprongen als... als ze eigendom waren. Want als ze gekocht moeten worden, ja, dan wordt er wel beter uitgekeken. Als men dan een gat in de zijden van het pak zou willen hebben om bij de broekzak te kunnen komen, dan zou men de naad lostornen en er een goed gat in maken. Nu zet men het mes of de kraspen erin en... rang... gat erin. En dat scheurt natuurlijk steeds verder open.

Moet dat nu?

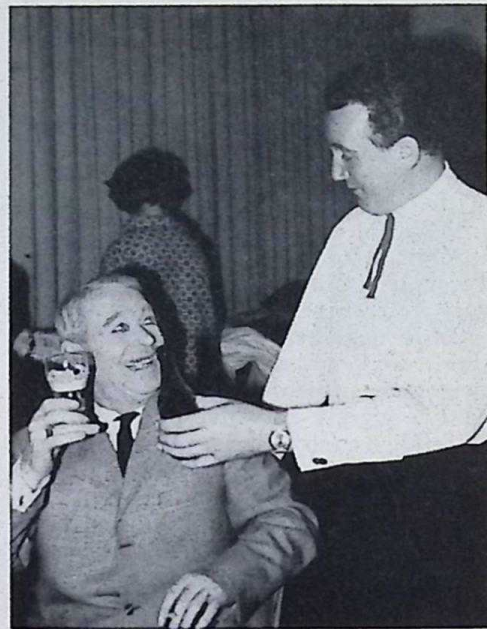
Het bedrijf stelt deze vuilwerkpakken ter beschikking om u de onaangenaamheid van vuile overalls, die uw vrouw dan weer moet wassen, te besparen. Is het te veel gevraagd om van de gebruikers van het ketelgoed te mogen veronderstellen dat ze er dan ook zorgvuldiger mee omspringen? Met de verstrekking van de ketelpakken zijn enorme bedragen gemoeid. Niemand is er mee gebaat om die kosten nodeloos nog hoger te maken. Doe alsof het van uzelf is. Dan doet u het goed!

Het gezelschap bedankte spontaan voor het applaus, de toespraak en de bonbons.

Jodelen maakt dorstig. Sepp Viellechner (r.) en Jean Kok achter de coulissen.

WIJ GINGEN UIT en maakten er een feest van

De internationale show heeft zijn titel „Ga eens uit... maak er een feest van” alle eer aangedaan.

De contactavonden van 16 en 17 maart

De dansgroep poseerde speciaal voor de lezers van Boele-Nieuws.

zijn er een volledig succes door geworden en de presentatoren, Jean en Joop Kok, kunnen ervan verzekerd zijn, dat de bonte avond die ze ons voorschotelde, door ons personeel ten hoogste gewaardeerd is. Laten we de zaken eens in juiste volgorde doorpraten.

Hebt u de anti-weggooi-reclame voor Boele-Nieuws gezien? Goed hè?

Voorzitter G. de Jong maakte van zijn vuurdoop-openingswoord een nummer dat Toon Hermans niet misstaan zou hebben.

Onderwerp: amandelbroodje. Hij omschreef de vele beslommeringen en de zielsconflicten die het bestuur had moeten doorworstelen, alvorens tot de grote beslissing te geraken:

„We doen een amandelbroodje bij de koffie.”

Een schok doorvoer echter het publiek, toen spreker bekendmaakte, dat het bestuur er na moeizame onderhandelingen op hoog niveau in geslaagd was om erdoor te drukken dat we er ook nog een servetje bijkregen onder het motto „krui-meltjes is ook amandelbrood”.

Het programma gaan we niet punt voor punt na. In een show als deze zitten hoogte- en dieptepunten. Wat voor Jan een hoogtepunt was, bleek voor Piet een dieptepunt te zijn en wat Marie knal vond, vond Mien pet. Wat we allemaal mooi vonden, was de dansgroep gevormd door vier charmante meisjes. Wat we allemaal beslist niet leuk vonden was de schets „Kamer 35” die dan ook de tweede avond vervangen werd. Er was een knappe knul (achter mij hoorde ik een stem zeggen „wat een spetter”) die de sterren van de hemel jodelde en daarbij het kunststukje volvoerde om op de hoogste tonen haarzuiver te blijven. Er was een andere knul die met messen en bijlen naar een schoon meisje wierp en allemaal net mis. Trouwens als 't net raak geweest was was hij niet levend uit Bolnes gekomen.

Het optreden van vader en zoon Kok als humoristen bleek niet veel om het lijf te hebben. De dame die met borden goochelde ook niet. Letterlijk dan. Om de spanning erin te houden liet ze een bord kapot vallen en toevallig stond er net een bezem op 1 m afstand om

de scherven op te ruimen. 't Was toch een goed nummer. Mijnheer Kok junior bleek meer aanleg voor musiceren dan voor acteren te hebben, want zijn accordeonspel was heel muzikaal. De acrobatenummers waren van topklasse, zonder meer.

De vaart die het programma had, deed weldadig aan, alsmede de solide begeleiding van het orkestje. Zij worden door het publiek nagenoeg niet opgemerkt, maar wat een vakman is b.v. die drummer! Hij zit in zijn eentje het gehele programma te regelen.

De dames van het gezelschap kregen de eerste avond bloemen, de tweede avond bonbons.

Het bal werd ordentelijk verzorgd door het kwartet Fred Wolters en de foyer was smaakvol ingericht, zodat het er een gezellige boel was. Al met al: geslaagde avonden. Ga zo door!

Ook de Antilliaanse jongens waren present. Hier ziet u F. D. Monk op de dansvloer.

40 JAAR OP DE SCHEEPSBOUW TEKENKAMER

Op 1 maart was het 40 jaar geleden, dat de heer H. J. de Jong in dienst kwam bij Boele.

Als zoon van baas Marius de Jong werd hij op 14-jarige leeftijd aangenomen als jongste bediende op de tekenkamer.

Alle voorkomende werkzaamheden heeft hij in de loop van deze 40 jaren verricht: afdrukken, tekeningen opbergen, tekenen, construeren, en rekenen.

Met de bouw van de „Waikelo” voor de K.P.M., kort voor de oorlog, werd hij voor het eerst belast met het werk van groepsleider.

Een enorme steun bij zijn werk zijn zijn uitstekend geheugen en zijn voorstellingsvermogen, vooral bij moeilijke projecten is dit van enorm belang.

In de crisistijd kon het gebeuren, dat de heer De Jong een door hem gemaakte tekening van een nieuwbouwschip als

maat bij een ijzerwerker mee uitvoerde; ook het „ouwe werk”, de reparatie dus, maakte hij toen als handarbeider mee. Achteraf gezien een leerzame praktijkles, toentertijd een gevolg van de moeilijke omstandigheden.

Kunst-commissie Ridderkerkse Gemeenschap

Met een opvoering van het blijspel „Moeders dartele jaren” door het toneelgezelschap Proloog te Eindhoven op 8 maart j.l. heeft de Kunstcommissie het seizoen 1965-1966 besloten. En, jammer genoeg, is dat de minst succesvolle avond geweest van de zes die in dat seizoen werden georganiseerd.

De belangstelling voor de slotavond was miniem, zodat slechts een honderd toeschouwers geregistreerd konden worden. Wat het gebodene betreft, behoefde men zich evenwel niet te beklagen,

want deze beroepsacteurs zorgen uiteraard voor subliem toneelspel.

Als we nu de balans opmaken dan kunnen er enkele conclusies uit de tot nu toe opgedane ervaringen worden getrokken. De zes avonden die in totaal georganiseerd werden zijn wat de belangstelling betreft, over het algemeen goed geslaagd. Er is echter een zeer opmerkelijk feit. Als er iets heel goeds op muzikaal gebied te genieten valt, zoals b.v. een concert door een symfonie-orkest, dan zie je geen muzikant in de zaal! Als er beroepstoneel is: geen amateur-toneelspeler te bekennen. Die kunnen er zeker niets meer van opsteken!

De reductie op de entreprijzen die onze directie gaf om daarmee het bezoek aan culturele avonden door ons personeel te bevorderen, heeft geen noemenswaardige invloed op het bezoek gehad. De belangstelling van ons personeel was zeer gering. Een enkele uitzondering daargelaten.

Het seizoen 1966-67 wordt reeds weer voorbereid en wellicht is er dan wat meer animo om naar iets goeds te gaan kijken of luisteren.

M.S. DEBEN bouwno. 1023 is afgeleverd

Tussen de tewaterlating van een coaster en de aflevering er van aan de eigenaars zit bij ons maar een verschil van vijf pagina's. Op pagina 6 gooien we de boot de Maas in en op pagina 11 laten we hem proefvaren. Als redactie draaien we daar onze schrijvershand niet voor om, hoewel we begrijpen, dat er op de werf wel het een en ander moest gebeuren om dat mogelijk te maken.

Hoe dan ook, de Deben is al lang en breed in Engeland. De overdracht vond plaats aan de Parkkade te Rotterdam op maandag 28 maart en het was bij die gelegenheid dat we uit de mond van kapitein Holtby enkele opmerkelijk prettige geluiden mochten vernemen, die we hier graag nog eens laten klinken. Hij verklaarde, dat hij de weken, die

hij bij Boele doorgebracht had, bijzonder fijne weken gevonden had en dat hij getroffen was door de voorkomendheid en hulpvaardigheid van ons personeel.

En dat uit de mond van een Engelsman, die op dit punt toch een reputatie heeft...

Te elfder ure moest de proeftocht van 25 maart een drastische wijziging ondergaan. Een fikse storm van windkracht tien deed besluiten om de proefvaart niet op de Noordzee, maar op het Hollands Diep te doen plaatsvinden.

De tweede coaster, de Crouch, zal op 19 april a.s. te water gelaten worden.

Nog een verlenging

De serie verlengingen, die we onderhanden en in opdracht hebben is weer met één uitgebreid. De K.N.S.M. gaf ons opdracht om op dezelfde wijze als de Theron en Sinon ook hun m.s. Medon te verlengen.

de expeditie- loods

In uitgave no. 86 van Boele-Nieuws, het nummer van sept. 1965, hebben we u verteld van de aankoop van de loods van Den Uyl's Gereedschappenfabriek.

Aan die loods werd, we vertelden het u reeds, de bestemming van expeditie-loods gegeven.

De verbouwing en inrichting van die loods is inmiddels zover gevorderd, dat de ingebruikneming ervan vermoedelijk plaats zal kunnen vinden, direct na de vaste vakantie, dus 18 juli. Het wordt dus tijd om een opsomming te geven van de werkzaamheden die al zijn verricht en hoe de loods ingedeeld zal worden.

Hoewel de winter ons nogal parten gespeeld heeft is de stand van zaken op het ogenblik toch zo, dat de inrit vanaf de openbare weg zowel naar de loods als naar het ten oosten daarvan liggende terrein is voltooid.

Hiervoor was nodig het slopen van een huis (woonhuis Tieleman) en het aanbrengen van een noodwaterkering, een grote schuifdeur en een dubbele poort voor het daarnaast liggende opslagterrein. De loods zelf is na de verhuizing van

Den Uyl's Gereedschappenfabriek volkomen ontdaan van alles wat overmatig was en ook watervrij gemaakt door middel van zandaanvulling.

Hierna werd een nieuwe vloer aangebracht, gedeeltelijk bestaande uit beton, stelconplaten en kraanbaan. In de loods werd een 5-tons portaalkraan geplaatst. Over de gehele lengte der loods zal aan één zijde een bordes aangebracht worden ter breedte van 4,40 m, waarop al naar behoefte montastellingen geplaatst kunnen worden.

De portaalkraan zal ook een gedeelte van dit bordes kunnen bedienen.

In de loods zal onder het bordes aan de dijkzijde een kantoortje gemaakt worden voor de magazijnbeheerder, die zowel het magazijn als het daarnaast liggende opslagterrein zal gaan beheren.

De streefdatum dat de gehele loods met de nog aan te leggen rijweg van stelconplaten naar de bestaande rijweg, klaar zal zijn is 27 mei a.s. Dan is er nog enige voorbereidingstijd voor de organisatie overgebleven om na de vakantie van start te kunnen gaan.

Lever steeds tijdig uw tijdkaart in

PERSONALIA

Jubileea:

50 jaar:

- 25-4 P. Rijdsdijk, kras bij de koperslagers.
8-5 A. van Rietschoten, magazijnbeheerder.

40 jaar:

- 1-5 T. van Wijngaarden, kras bij ijzerwerkers.

In dienst getreden zijn:

- 17-2 J. Wulfse, bankwerker.
21-2 A. Guisado Cortes, transporteur.
J. E. van Hecke, leermeester (scheepsbouw).
C. van Ommeren, brander.
23-2 D. J. Geense, hellingschipper.
28-2 W. T. Los, practisant (mach.bouw).
1-3 B. J. Berke, ijzerwerker.
14-3 G. van 't Hart, ijzerwerker.

De dienst verlaten hebben:

- 18-2 J. van de Water, scheepsbeschieter.
H. W. Esser, houtscheepmaker.
A. van der Gun, koperslager.
21-2 L. Terpstra, meniër.
O. Rodriguez Rodriguez, werkster (logiesgebouwen).
25-2 J. Rodriguez Alvarez, elektrisch-lasser.
3-3 H. Scholtens, kraandrijver.
10-3 M. Torres Moreno, elektrisch-lasser.

Gehuwd:

- 19-1 De heer D. van der Wilt jr. met mej. W. van der Linden.
27-1 De heer A. T. van der Sluis met mej. J. Boutestein.
9-3 De heer W. H. Langestraat met mej. J. L. Molenaar.

Op 16 januari 1966 overleed op 66-jarige leeftijd de heer

K. H. KOOIMAN

die van 19-4-1929 tot 20-8-1964 bij ons bedrijf werkzaam was als magazijnbediende.

Op 21-2-1966 overleed op 77-jarige leeftijd de heer

J. SCHOP

die van 17-3-1924 tot 1-12-1953 bij ons bedrijf werkzaam was als platendrukker.

Op 13 maart 1966 overleed op 66-jarige leeftijd de heer

G. W. van VUUREN

die van 23-1-1931 tot 18-12-1964 bij ons bedrijf werkzaam was als ijzerwerker.

Hun familieleden wensen wij kracht toe om het voor hen zo zware verlies te dragen.